

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj. núm. 20, botiga BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA 8 rals Cuba y Puerto-Rico 16 rals, Estranger, 18 rals.

SE SUSPEN LA FUNCIO.

En n' havia fet de coses en Sagasta per evità 'l debat polítich!

Jo me 'l representava aquests dias davant de la taula de la presidencia sobre la qual hi havia un gran castell de cartes, comensat per en Cánovas y acabat per ell.

¿No se 'l figuran aquest castell de cartes? Donchs ab permis de vostés, vaig a descriure'l.

Lo rengle de sota 'l formen las espasas; y á cap de fila l' as que representa la gloriosa xarrasca de Sagunto, fonament del castell.

Segon rengle: bastos, simbol del període de forsa y de arbitrarieta; que ha sigut la norma, ó si vostés volen la norma dels governs de la restauració: bastos per la premsa independent y digna, bastos pels pobres estudiants, enemichs de totes las reaccions; bastos contra 'l dret de reunió; bastos contra 'l dret de associació; bastos pels que cridan, bastos pels que callan, bastos per tothom.

Rengle tercer: copas, representació de la política flamenca de aquests últims temps, política de juergas y bromas: la sota té unas pantorrillas deliciosas: monta 'l caball un tipo molt gatxondo qu' ensenya las dents y vesteix d' húsar; l' as es una urna electoral, que si té la forma de copa, es perque representa la borrarxera de la ilegalitat y de la trampa.

Quart rengle: oros. Aquí es ahont hi ha més que veure. ¿Se n' han fetas tantas de coses per aquest dimontri d' oros que tenen la forma rodona de cinquemnas!... En lo quatre d' oros hi ha un paisatge tropical y dos tipos de las Carolinas: es la marca de fábrica. En l' as s' hi veuen varias caixas de mercancias ab lo següent lema: «Protecció a l' industria .. estrangera.» L' home del caball dú casco com en Bismarck y fuig á galop, emportantse'n una unsa espanyola de perruca. La sota, vestida de presidari, du sabates de cartró. No hi ha carta al rengle que no tinga 'l seu significat. Qualsevol diria qu' en lo joch de la política espanyola tota la qüestió son oros.

Rengle quint y penúltim: no 's veu més que la carta del cap de fila. Es un rey, y no se si será per torpesa dels constructors del castell, l' han colocat camas en l' ayre.

Últim rengle: lo formen dugas cartas no més y no hi ha medi de veurelas perque estan contra-puntadas y giradas del revés.

Tal vegada tota la frisansa de D. Práxedes tenia per causa aquestas dugas cartas misteriosas. ¿Qué dimontri hauria succentit si algun diputat d' aquells que no 's paran en barras s' hagués al-at y hagués dit:

—Que s' ensenyin aquestas cartas qu' están giradas... Demano, exigeixo que 's posin de cara.

¿Espanyola 'l considerarho!

Ja ho veuen, lectors. Lo castell de cartas de la política espanyola si 'n dona de materia per enrahonar y per discutir!... Cada rengle suposa un debat, y la carta que menos un discurs...

Y la veritat es que 'l diputats se fonian per dirhi la seva; pero com si en aquests últims temps no hagués succehit res de particular, en Sagasta colocat davant del castell ab las mans extesas, dispost a ampararlo á tota costa, anava desfenise de tots los importuns y de tots los impacients exclamant:

—¡Alt! aquí no s' enrahona.

—Pero...

—No hi ha pero que valga. ¿Que no veuen que l' ayre de un discurs podria fer caure aquest castell de cartas?

* * *

Donchs á pesar de 'n Sagasta va iniciarse 'l debat. Perque ¿qui es capás de tancar la boca á un diputat espanyol, quan té ganas de dir: «Aquesta boca es meua?»

Va rompre 'l foch lo diputat republicá Sr. Muro, á propòsit de las autorizacions que demanava 'l govern. —¿Tú demanas naps? va dirse 'l Sr. Muro: donchs esperat que jo 't tiraré patatas. Y en efecte, va embestir contra 'l govern passat y 'l present, fentho empero ab tanta discreció, ab tanta habilitat, qu' en Sagasta que petant de dents no treya 'ls ulls del castell de cartas, no va trobar agafador per deixar-lo ab la paraula als llavis. ¡Oh! 'ls republicans d' avuy en dia s' espavilan!

Però ¡ve'ls hi aquí que s' aixeca en Silvela, y com que aquest es de l' olla, en Sagasta ja va posarse més tranquil, creyent que l' ex-ministre canovipedeo anava á triturar aquell muro republicá! ¡Pero senyors, quin desengany!... Com qu' en Romero Robledo, qu' era 'l qui més por feya á D. Mateu, li havia promés callar y en efecte, per no anarse 'n de la llengua y evitar compromisos, ni menos assistia á la sessió, ¿quina te 'n fá en Silvela? Deixa tranquil al republicá Muro, y las empren contra 'l xulo de Antequera, aprofitantse de la seva ausencia.

—Correu, anéulo á buscar, dihen los del esquadró que 's trobavan presents, y mentres l' un pren notas y apuntes, l' altre desempedra 'ls carrers de Madrid en busca del home de las dents.

Ja arriba tot esbufegant, ja demana la paraula ja li concedeixen, ja parla...

A n' en Sagasta se li torna la pell de gallina... don Anton sonriu maliciosament desde la presidencia, al veure á D. Práxedes al potro... y en Romero buida 'l pap. sense respecte á la paraula empenyada, dihent: —Jo hauria callat si ningu m' hagués dit res; pero m' atacan y tinch dret de defensarme.

Y 'l pobre Sagasta tot es donar voltas al castell de cartas, anguniós, blanch, cayentli cada gota de suor fret que la seva cara sembla una paret humida que traspuja.

De manera que apenas en Dentetas termina 'l seu discurs, exclama:

—Teló... teló ràpit... Senyors, se suspén la funció.

* * *

Assombro general.

EN CAMACHO:—¿Pero y las autorizacions que jo demanava?

EN MORET:—¿Y las autorizacions que demanava jo?

EN CAMACHO:—Miri que sense las autorizacions...

EN MORET:—Lo mateix li dich, D. Práxedes.

EN SAGASTA:—¡Callin de una vegada y no m' amohin!... ¡Que per ventura no han vist lo castell que fins ha fet moviment!

Tothom s' agafa 'ls llabis ab lo dit gros y l' indice, y desde aquells moments ja las bocas no s' obran sinó per ficarhi la cullera.

P. K.

LO QUE 'LS REYS HAN PORTAT.

GRACIAS á los nostras pacientissimas investigacions, hem lograt averiguar lo que 'ls Reys han dut á las diversas personalitats que avuy figuran sobre 'l tablero polítich.

Si 'ls nostres informes son exactes, lo que han portat ha sigut aixó:

A n' en Lopez Dominguez:—Un tractat de consejencia y serietat política.

A n' en Martos:—Un bigoti postis.

Al Mónstruo:—Lo tant desitjat sí d' Elissa.

Al senyor Sagasta:—Una brújula, en substitució de la que ha perdut.

Al senyor Pidal:—Lo nombrament de bisbe de Torredembarra.

Al senyor Moyano:—Una capsa de polvos, perque s' emblanquini la fesomia.

Al condé de Chestre:—Un ninxo perque s' hi fiqui y no se 'n mogui.

A n' en Pirozzini:—Dotze quartos pera acabar lo monument de Colón.

Al senyor Fotrodona:—Unas calsas llargas.

Al duch de Sexto:—Expressions de part de...

Al senyor Rius y Taulet:—Trescentas primeras pedras, pèl consúm de la temporada.

Al senyor Tort y Martorell:—Un mico vestit de diputat.

Al senyor Romero Robledo:—Una puntada de péu.

A n' en Silvela:—Una guitarra aixafada.

A la senyoreta Elena Sanz:—Disgustos.

A n' en Martínez Campos:—Un passaport.

A don Carlos VII:—Dugas húngaras en mal estat.

Al senyor Moret:—Un pot de pomada.

A n' en Montero Rios:—Una fregada d' orelles.

A n' en Becerra:—Varios panyos calents.

A n' en Mañé y Flaquer:—Una luxosa edició del *Trágala*.

Al senyor Ramon Necedal:—Un tamboret perque esperi sentat.

Al senyor Llauder:—Un mirall sense march y sense lluna.

A don Genaro Quesada:—Lo titol de *mestre sastre*.

A n' en Cos-Gayon:—Un *narro*.

A n' en Balaguer:—Una capsa de soldats... de quarta fila.

Al senyor Camacho:—Un Tresor... sense cap quarto.

Al duch de Sevilla:—Un trastasso.
 Al duch de Montpensier:—*Naranjas*.
 Al marquès de Novaliches:—Un exemplar de la *marxa real*.
 A n' en Villaverde:—Una estatua ecuestre del coronel Oliver.
 Al coronel Oliver:—Un porvenir molt negre.
 Al general Concha:—Un medallón figurant un zero, rodejat de garbas d' afuls.
 A n' en Beranger:—Una carabassa, pèl dia que 'l cap se li espatlli.
 Al conde de Toreno:—Una cotilla pera apretarse 'l ventre.
 A n' en Salamanca:—Un xasco cuydadosament embolicat.
 Al conde de la Romera:—Dos mil duros... en moneda falsa.
 Al senyor Sedó:—Un llensol pera aixugarse las llágrimas.
 A n' en Campoamor:—Varios assumptos pera escriure un tomo de *Doloras*.
 A n' en Bosch y Fustagueras:—Un bossal de ferro colat.
 Al general Terreros:—Un forat pera amagarse.
 A n' en Capriles:—Un llibre de cançons perque 'n canti alguna.
 Al zèno Lagartijo:—'L *pésame*.
 A n' en Ruiz Zorrilla:—La enhorabona.
 Al doctor Camisón:—Una situació difícil.
 Al general Pavia:—Una careta y un exemplar de la ordenansa militar.
 Al metje austriach Riedel:—Un bon negoci.
 Al partit fusionista:—Quatre senmanas de bona vida.
 Al partit conservador:—Varios plats perque se 'ls tiri pèl cap.
 Al partit esquerrà:—Una paperina de bolados.
 Al partit carlista:—Un somni de truytas.
 Finalment, al partit republicà:—Res.
 En honor de la veritat, debèm dir que aquest dels reys no n' havia esperat may gran cosa.

FANTÀSTICH.

Lo Congrés 'l dia de la jura, diuhen personas que ho van veure, que semblava un teatro. Las entradas havian sigut disputadas ab encarnissament y en la majoria dels sitis s' hi veyan hermosas damas ricament empolaynadas. Constan de una condesa que no havent trobat puesto va enfilar-se dalt de un pedestal, y durant tota la cerimonia va permaneix abressada ab 'l estatua de D. Fernando el Catòlich.
 La tristesa de la regent contrastava ab lo bullici de la concurrència y 'l rigorós dol que vestia ab las coloraynas de las senyoras. La nota predominant de aquell quadro era la cara de 'n Cánovas. ¡Com aquell dia no va reventar no reventarà may!

* * *

¡Quin contrast!
 La cara adorida de D.ª Maria Cristina y la cara radiant del Malaguenyo.
 ¡Ah! No m' agrada fer pressajis; pero jo rey primé deixo la corona que prestar jurament en mans del Monstruo.

Será tal volta una preocupació mèva.. pero 'ls gueros tenen mala sombra.

Vajin arxivant opinions dels periódichs monárquichs més ó menos concentrats.

Parla 'l *Resumen*, órgano dels esquerrans:
 «No 'u dihéem nosaltres; ho diu *La Epoca*. La futura reyna d' Espanya es un ser raquitich y malaltís, cridat á procrear una rassa degenerada y esteril. Darrera dels perills de una llarga y assarosa minoria, de debilitats femeninas, vé la nit de una descendència decrepita que posará en perill cada mitja dotzena d' anys lo porvenir d' Espanya.»

Eh ¡qué tal? Donchs vajin llegint qu' encare no s' ha acabat.

«¡Quina es l' esperança avuy més falaguera que podem abrigar los monárquichs? Que S. M. dongui a llum un príncep. Y llavors sobre ser més llarch encare 'l periodo de la minoritat, la pública alegría 's veurá apagada per l' amenssa de *L' Epoca*, pèl trist pronóstich que llansa sobre aqueixa vida no comensada encare.»

«Que si la infanta Mercé está condemnada á viure la malaltissa vida de son pare, quant mes no ho estarà 'l futur príncep, nascut sis anys després!...»

¡Quin entusiasme ha produhit entre 'ls romeristas l' últim discurs pronunciat pèl seu *quefe!*

Figúrinse qué tal será que han acordat imprimirlo tirantne la friolera de 100,000 exemplars.

Si no procuran aquests mestres posar depressa una

parada de turróns y no emplean aquest paper per embolicá 'l que pujan repartir, crech de veras que han de tardar molt temps á donarli sortida, encare que 'l regalín.

«Que 'l discurs de D. Paco no val ni una pipada de tabaco.»

Per causas independents de la nostra voluntat no varem assistir, com desitjavam, al banquet donat pèls zorrillistas de Barcelona, la nit del dijous de la senmana passada al saló de la Palmera, al qual varem ser galantment invitats.

Sabém emperó que va haverhi molt entusiassme, una concurrència numerosíssima, y que van ferse vots per l' unió de tots los republicans.

Celebrarém que l' any pròxim vinent pugá presidir aquest banquet en Ruiz Zorrilla en persona.

Vaja, no hi ha ditxa com la nostra.

Apenas Alemania ha conseguit de nosaltres lo que pretenia respecte á las Carolinas, vé Inglaterra ab las mans netas, y reclama 'ls mateixos beneficis.

Inglaterra, que ni siquiera ho ha afanyat, que no ha enviat barcos á apoderarse de cap isla, que no s' ha exposat á rebre un mal tanto.

Succeheix ab las nacions com ab las dónas. ¡Ay de la que cau! Tothom 's creu tenirhi dret.

Sabrian dirme per qué no va assistir la reyna Isabel al acte de la jura?

Al periódich que dongui la solució se li seguirá causa criminal.

Puch ja anunciar al lectors de la CAMPANA que l' obreta titulada *Sobre las donas*, polémica entre en C. Gumá y en *Fantástich*, está pròxima á veure la llum pública. *Con que...* després no diguin que no 'ls hi avisat.

Trist, molt trist devia llevarse l' altre dia 'l corresponal de la *Crónica de Cataluña*, quan parlant de la situació exclamava ab amargura:

«Si falta 'l patriotisme tant necessari perque 's compenetrin los partits monárquichs, mal podrém resistir y eixir triufants de la tremenda crisis política que travessa aquest pobre país. Ja no tinc jo cap confiança ab los homes, y tot ho tío al visible favor de la Providencia.»

¿No saben qu' es la *Providencia*? ¡Una societat de seguros contra incendis!

Ala, donchs, á assegurar-se. Mirin que la cosa crema!

Lo que menos va dir en Silvela á n' en Romero, va ser que estava malalt.

Com si li hagués dit qu' estava tocat del bolet y que á San Boy li guardavan quarto.

Després van agarbarse en Romero y 'l conde de Toreno y va sortir alló de «Si tú vas dirme un dia que volias ser president del Congrés...» y de «Si es mentida, que no t' hi dit jo may semblant cosa.»

Agarrada més grotesca no l' ha vista may ningú.

Si en Sagasta fos un home com cal, després del debat, al veure que 'ls restos dels combatents jeyan per allá terra en lloch de suspendre las sessions, hauria cridat als criats encarregats del *baldeyo* de la casa, y hauria hagut de dirlos:

—Escombrin al partit conservador.

CARTAS DE FORA.—A Montblanch van celebrarse uns funerals per las victimas del cólera, á carech del Ajuntament. Demaná un dia l' alcalde 'l compte als de l' iglesia, y pujava 75 pessetas. Li digué que detallés lo gasto y al presentarli de nou ja 'n pujava 100. La Junta de festas acordá pagarlas desseguida, guardantse molt bé de demanar un altre compte, que seguint lo sistema comensat ¡qui sab ahont hauria anat á parar! De manera que are ja no 's dirá alló de las *cuentas del Gran Capitan*, sinó 'ls *comptes del rector de Motblanch*.

A Rodinya (Valls) estava predicant lo rector, quan de cop, véyent entrar a un jove á l' iglesia, del qual sospita qu' es lo qu' envia noticia de las moltas bestiesas que diu, á un periódich de Barcelona, se n' hi va anar la burra y comensá á insultarlo ab paraulas tant indecorosas, que 'ls feligresos se miravan l' un á l' altre, preguntantse si 'l rector de Rodinya s' havia tornat boig. Pero sembla que aquesta no la durá al molí, per quan lo jove insultat se disposa á seguirli una causa criminal, que no duptém que se 'n farà l' estella.

!!! JA VÉ!!!

A caball, y galopant, rivalisant ab lo vent, dia y nit, corrent, corrent, se va acostant, acostant, ¡Veyéu quina polsaguera s' aixeca allá al lluny del lluny? ¡Sentiu l' eco com retruny

remoyent tota la esfera?

¡Veyéu aquella rojó que apunta per las montanyas y aquellas boyras extranyas que rodan per l' horisó? Son las senyals del seu pas, son los obstacles que esqueixa, son las pejjadas que deixa, tot venint al seu detrás.

¡Ja vé! ¡Ja vé! No es possible deturá 'l seu vol ab res: la rauda empena que ha prés es fatal, irresistible.

A cada petit instant lo seu caminà es més viu y 'l remor que aixeca 'ns diu que vé á passos de gegant.

¡Ja vé! ¡Ja tot es inútil! Ni impertinencias, ni obstacles, ni barreras, ni miracles, ni llamps del cel... ¡tot es fútil!

Tota la trassa que gasta lo famélich don Anton; tots los paranyes que compon la mala té de 'n Sagasta; tot lo comptot concertat per l' element patriotero... tot se convertirá en zero, tot quedará esmicolat.

En virtut de la experiencia que ab alguns anys ha adquirit, lo seu valor s' ha engrandit, lo seu bras té més potencia.

Ha après de munta á caball, de dispará ab má certera, de no mirar may enrera, d' anar sempre avall, avall.

Ja no fa cas dels sermons ni dels mes hábils recursos, ja no s' escolta discursos, ni caborias, ni cançons.

Ja la véu de las sirenas no li enterboleix la vista, ja s' ha format una llista dels dauradors de cadenas.

Coneix als nostres polítichs, y 'ls seus mérits sospitosos, y 'ls seus calculs tenebrosos y 'ls seus pensaments raquitichs.

Per xó 'l seu pas es segú, y ab l' anhel que porta en sí, segueix ara 'l seu camí sense consultá á ningú.

Y per xó ab l' afany de corra per arribá al punt marcat, farà lo que ha imaginat ó tot anirà á la porra.

¡Ja vé! Ja creix la rojó cada hora, cada moment; vé vertiginosamente, igual que una exhalació.

Salta per dalt de las brenyas, corra sense pendre alé; no repara, no véu re, ni rius ni torrents, ni penyas.

¡Ay del pobre que s' aposta per destorbarli 'l camí! Fora, fora tots d' aquí; fora tothom, que s' acostá...

¡Ja vé! Miréusela allá...

UN LECTOR.—¿Pero qu' es aixó que vé?
 —¡Home! ¡Pues qué té de sè!
 ¿No ho véu?... A la vista está.

C. GUMÁ.

¡Sagasta, al suspendre las sessions de las Còrts va fer com si estés enamorat del poble espanyol, dihent que 'l nostre poble mereix la llibertat.

Ja ho crech: no 'n fa poch de temps que la mereix... y no acaban de donarli may.

Pero, bah. Si en Sagasta hagués hagut de dir lo que pensava, hauria traduhit la seva idea en aquesta forma:

—'L poble espanyol mereix que un home com jo menjí á las sevas costellas.

Després de tot, aquesta es la sintesis de la llibertat sagastina.

Are respecte á la llibertat del poble, continúan tenintla al foch, perque per ells may está prou cuyta.

S' ha celebrat una reunió de conservadors á ca 'n Toreno, y diuhen que van assistir 'hi 270.

¡Quina casa més gran, pensarho espanta! 270 amichs diu que hi van cabre, y ell sol que abulta per 270.

Ja hém entrat á la any 1886.

Jo soch una mica aficionat á la combinació de las xifras, y crech que un any aixis porta sórt.

Y ara supósins que treyém lo sis del cap-de-vall y 'l coluquém entre mitj dels dos vuits ¡no 'ls sembla que 'n sortirá un 1868 més bonich que l' altre?

Los diputats catalans alarmats pèls projectes del govern sobre modificacions arancelarias y tractats de comers van fer una visita a n' en Moret,

Y 'l *quese* dels fosforiteros diu que 'ls va rebre ab molta amabilitat, tant que quan sortian, deyan tots:

—¡Quin home més fil!
 —¡Fi? Ja ho crech. De tant fi fins es llapissòs.
 Pero també son finas las anguilas... y vejin, probin d' agafarlas.

Sembla que 'l general Cassola anirà á ocupar la Capitania general de Cuba.

Una cuba, ó com si diguessem una *galleda*... y una *cassola*.
 Aviat alló semblará una cuyña pobra.

Segueix la concentració monárquica.
 En Cánovas promet á n' en Sagasta, que al Congrés no hi haurá escándol y que 'ls fusionistas poden viure bèn tranquils.

En Sagasta assegura á n' en Cánovas que governará ab aquestas Cortis tant temps com pugui.

En senyal de formalitat encaixan, y giran la eskena fent l' ullet, com volent dir:—Ja veurás, descúidat.

Y vels 'hi aquí que mentres en Silvela busca las pesigollas á n' en Romero, y en Romero 's desfa contra en Silvela y 'l govern, en Sagasta 's recargola pèl banch ministerial y en Cánovas se parteix de riure dalt de la cadira de la presidencia.

—¡Me l' hi bèn rifat! diu 'l monstro.
 —Esperat una mica, respon l' home del tupé, y com qui no fa res, espeta 'l decret suspenent las sessions, preludi del de disolució que vindrá dintre de poch.

Vaja, sigan franchs no es veritat que aquesta concentració monárquica fa molts gramolls?

—Si que, amigo, l' han feta bona!
 —Lo millor se 'ls nega l' all-y-oli.
 Y 'l país, mentres tant, diu:
 —Per mi, ja podéu llesarlo, que no 'n menjaré.

¡Gran noticial D. Francisco no hi véu de cap ull, á conseqüència de haver ingressat en lo cassino de la Plassa Real, tots los moretistas de Barcelona.

Y no saben lo primer que van fé 'ls moretistas al veure 's socios del Cassino?

Com que venian neulats y morts de fret, van colosearse tot alrededor del braseret.

Y diu que senthi tots encare sobrava puesto.

—Dihen qu' está embarassada.
 —¿Qui?
 —La pobreta Espanya.
 —Ja parirá.

Si en Romero no hagués pogut vuidá 'l sach en plé Congrés aprofitant la circumstancia de haverli tocat 'l botet en Silvela, estava resolt á celebrar un *meeting* en lo teatro de la Alhambra de Madrid.

Y fins ja s' hauria celebrat lo *meeting*, á no ser l' empresari que tenia 'l local compromés per donarhi balls de máscaras.

—¡Estará bèn en Romero, entre dos balls de máscaras! deyan los canovins ribentse 'n.

Y un húsar responia.
 —Res més natural, entre dos balls de máscaras, que un ball de *desenmascarar*.

Marruecos proposava fer ab nosaltres un tractat de comers, y are diu que si arriba á ferse hi intervindrán Fransa, Alemania, Italia, Inglaterra y Belgica.

¿No hi ha mes donas al vehinat?
 Aquí tothom! qu' Espanya tracta de fer un negoci... y ¡qui no hi té dret ab aquesta infelís!

Datos que han d' omplirnos de satisfacció.

«Sembla que aviat se votarà la llista civil en la següent forma: A la reina regent, 7.000.000 de pessetas; á la princesa de Asturias, 500.000; á la infanta Isabel, 250.000; á la infanta donya Paz, 150.000; á la infanta donya Eulalia, 150.000; á la duquesa de Montpensier, 250.000; á la reina Isabel 750.000 y al rey D. Francisco de Asis, 300.000. Total 9.100.000 pessetas.

Pero ab aixó comprém un argument que val més que totas aquestas pessetas. L' argument de que la República surt més barata que la monarquia.

Demá, diumenje, se celebrará una professó civica, que s' encaminará desde 'l Cafè Modern, Valldoncella, 40, al cementiri de Sarriá, per honrar la memoria dels valents que sucumbiren defensant la legalitat republicana 'l dia 11 de janer de 1874.

La comissió ha adquirit un modest ninxo ahont se rán traslladats los restos de aquells mártirs de la causa

democrática y del ordre, atropellat per las bayonetas del general Pavia.

Noticias:
 A Venecia s' ha presentat lo cólera, y 'l rey del As d' oros ha tocat pirandó, apenas ha tingut coneixement dels primers cassos. ¡Es tant revalent!
 Lo mateix personatje procura aixecar fondos de consideració, segons se diu, ab propòsits belicosos.
 —Propòsits belicosos contra qui?
 —Contra qui tè de ser? Contra las húngaras.

Y de la cantant Elena Sanz ja no se 'n parla?
 Si senyors. Haventli sigut retirada la pensió que percibia, la pobra senyora diu que pensa tornar al teatro.

Solzament que are, en lloch de dedicarse á l' ópera, com avants, se dedicarà á la *sarsuela*.

De moment s' ha posat baix la direcció del mestre Salmeron que li ensenyará á cantar lo següent repertori: *En las astas del toro. Los hijos... del capitán Grant. Jugar con fuego. Los diamantes de la corona. La gallina ciega. Entre mi mujer y el negro y El hombre es débil.*

Diu un periódich extranger que A'ermania está resolta á sostenir la monarquia á Espanya contra las intencions de republicans y de caristas.

Aixis m' agrada: las casas bèn apuntaladas están més seguras.

Pero escollin y contra 'l desconcert y las ambicions dels monárquichs, qui assegurará á la monarquia?
 Perque 'l perill més imminent es aquest.

Y apropòsit.

Lo Sr. Bismark, que are vol fer l' ofici de apuntalador, ha d' estarse estés tot lo dia sobre un sofà, victima de horribles dolors reumáticos á las camas.

Res, que l' home está molt divertit. Y com que Alemania es una mica lluny d' Espanya, no li arrendo la ganancia si un dia ha de venir tot ranquejant á apuntalar alguna cosa

De segur que no hi arribará á temps.

Un lladre aná á robar á casa de un advocat ab tanta desgracia que van agafarlo.

Vingué l' hora de nombrar defensor y 'l lladre tingué la barra de nombrar perque 'l defensés al mateix advocat á qui tractava de robar.

Y lo més salat es que al proposarho al advocat aquest digué:

—Si ho paga bè, no hi tinch cap inconvenient.
 —Sr. Advocat, va dir lo lladre, are no tinch res; pero jo li juro que si 'm treu de la presó lo primer rellojete que fassa será per vosté. ¡Paraula de honor!

—¿Qué tens Pauleta? preguntava un pagés casat de fresch que se n' havia vingut á Barcelona á passar la lluna de mel. Veig que 'ls ulls t' espurnejan ¿qué tens?

—Es que m' anyoro.
 —¿Pero qu' es lo qu' anyoras?..
 —Qué vols que t' diga... Ho anyoro tot, las gallinas, los cunills... y sobre tot los tocinos...

Entre casats. Mentres ella broda, ell badalla que badallarás.

Y ella li diu:
 —Arturo, tant pesada t' es la mèva companyia que no fas més que badallar?
 —Ja veurás Gracieta, desde que 'ns hem casat no consideras que tú y jo no som més que un?

—Aixís hauria de ser.
 —Donchs jo no puch ferhi més: quan estich sol m' aburreixo.

Un banquer y un literat vivian en la mateixa casa, lo banquer al primer pis, l' escriptor sota terrat.

Un dia van tenir qüestions y 'l literat plé d' orgull va dirli:

—No tinch riquesa; pero *visch molt* per sobre de vosté.

Lo rétol de una botiga de sabater diu aixís:

«Calzado, precios moderados.»
 —¿Entrém aquí á comprar unas botinas? pregunta un transeunt á un amich seu.

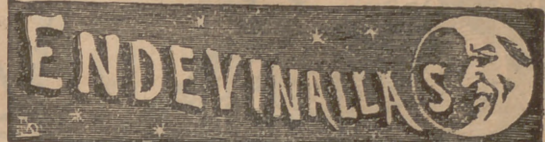
—May de la vida, respon aquest; soch federal y no vull res ab los moderats.

▲ LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Po-ma-da.
2. ENDAVINALLA.—Paper.
3. ANAGRAMA.—Gafarró Garrofa.
4. TERS DE SILABAS.—FRAN CIS CO
CIS TE LLA
CO LLA RET

5. GEROGLIFICH.—Per *perlas Perú*.
 Han endevinat totas 5 solucions Noy de la Dida, y J. P. de Vidreras; 4 Un de Valls; 3 Francisco y Peret y Antonet de P.; y 2 no més Manolo y Antonino.

XARADA.

—¿Ahont vas Joan tant cremat?
 —A veure en Joseph Guilera al carré de *hu-dos-tercera*.
 —Donchs *hu-dos* jo l' hi trobat y segons ahí 'm va di no *tres-quint* pendre minyona puig la *tot quinta-segona hu-cinch-dos-tres-cinch* fugi.

PEPET D' ESPLUGAS.

ENDAVINALLA.

Tinch má y persona no só, me fan servi per medir d' escriure molt ne sèjo, y en cambi no sè llegir.

J. TEROM Y D.

ANAGRAMA.

Com tenia un convidat un *total* comprar volia; pro entelats los *tot* tenia y 'm vaig teme fós passat.

S. U. S. T.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

- 1 2 3 4 5 6 7 8.—Nom de dona.
 7 8 3 6 8 5 8.— » » »
 3 8 7 6 3 8.— » » »
 7 8 3 6 8.— » » »
 7 8 1 6.— » » home.
 8 5 8.— » » dona.
 3 2.—Nota musical.
 1.—Una lletra.

R. Y T. PATILLASSAS.

GEROGLÍFICH.

:: + + 3

+

1

m n

oo

MÚSICH TARRAGONÍ.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciudadans A. Casula, Sagulpse, J. Pi y Miret, Jaime Espunya Ribot, J. P. de Vidreras, Esquila Canyas, Antonet de P., J. Planas, L. Ferro, J. Font, M. Re-moll, A. Bros, Ungüent de Coatracas y Antonino: Lo que 'ns envian aquesta semana no 'ns serveix.

Ciudadans Francisco y Peret, Un que tè molts inglesos, S. U. S. T., J. Moret, J. Staransa, Taronja de Convent, Pepet d' Esplugas, Un remulla-rejoias, Carmeta, A. Bofarull y P., Paco no llores, R. J. Patillassas, Viudo ab Calsonis, E. Quintana, Eudalt Sala, Noy de la Dida, A. Kin Fo, Rilis, E. Quintana, Tutitmundi y N. Agustí M.—Publicarém alguna cosa de lo que 'ns envian.

Ciudadá Pisculavins: La poesia está bastant bè: l' insertarém.—Pepet d' Arbucias: las dugas primeras arregladas podrian anar.—Ricardo Papiol: La de vosté es molt incorrecta, y ademés tè poch fondo.—Un lector de la «Campana»: Las noticias han de venir autorizadas ab una firma que 'n respongui.—Ramonet R.: L' article no feya per nosaltres: en cambi 'ls qüentos estavan molt bè y s' insertaran. Li doném las més expressivas gracias.—R. Rovira: Hi aniran los versos.—Lluís Casellas: Los de vosté son molt regulars.—Joseph de Dalt: Lo pensament pot aprofitarse.—J. A. (Valls) y Coleca-diné. (Montblanch): Gracias per las noticias.

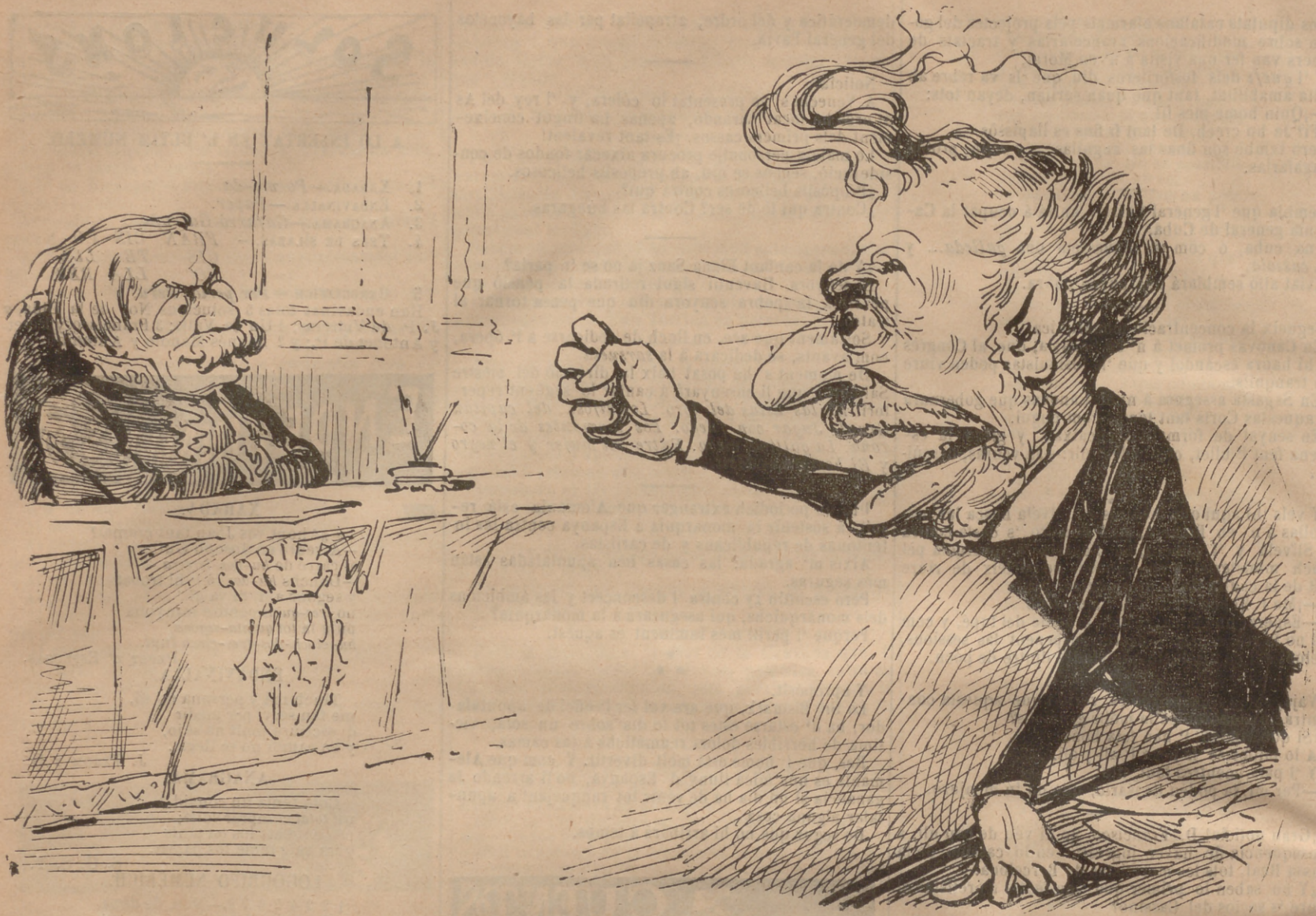
AGUINALDO pels lectors de LA CAMPANA DE GRACIA fins lo dia 31 de Jener próxim. La obra important titulada PERSONAJES BIBLICOS que val 6 pesetas, la donarem per 3 pesetas, ab la sola presentació del número de LA CAMPANA que porta lo present anunci á nostros corresponsals y á la llibreria de Lopez, Rambla del Mitj, n.º 20

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

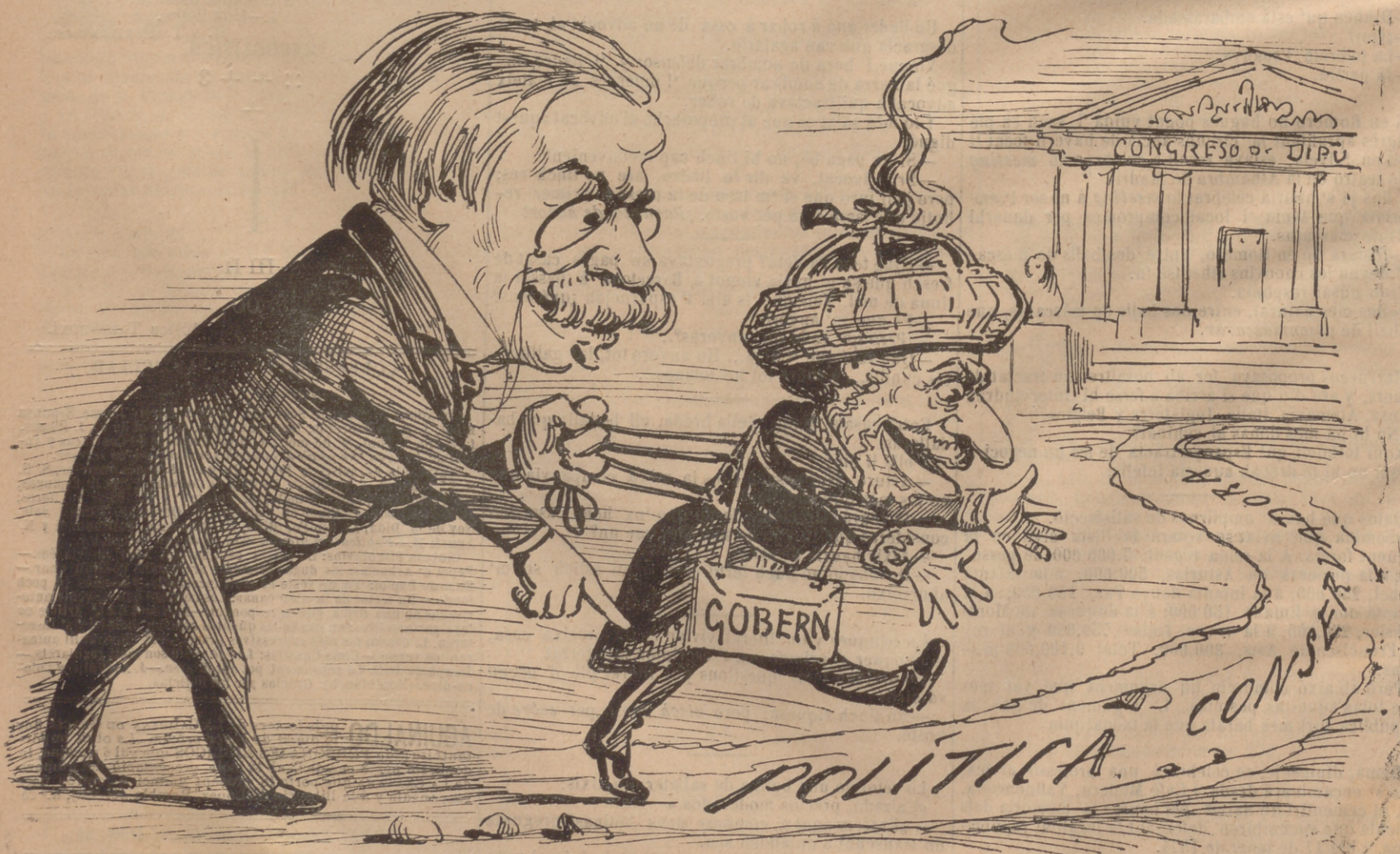
Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23

POLÍTICA SAGASTINA.

Quan es á l' oposició.

Quan es al govern.